

[Arne Melchior]

Nu er der altså vand, og vi ønsker landevejen fortsat. Vi kan ikke lægge den på bølgerne. Ergo sætter vi den på nogle piller. Det er ikke andet end et stykke landevej, der fører hen over et stykke vand. Det har man gjort tusindvis, ja, indtil titusindvis af steder i verden – på kortere eller længere strækninger. Der er ikke nogen melding om, at nogen bro, der er bygget på denne klode, eller nogen fast forbindelse er blevet fortrudt af dem, der har opført dem, hverken af dem, der har investeret i dem, eller dem, der bor i det nærmere eller fjernere opland i begge ender af den faste forbindelse.

Jeg ved godt, at der er et lille forbehold, når jeg siger ingen steder på kloden. Det hævdes, at den sidste og længste tunnel mellem to japanske øer – jeg har glemt navnene på dem – som for nylig blev færdig, vil vise sig at være en fejlinvestering. Det er nok for tidligt at have en sikker mening om det, men for fuldstændighedens skyld tager jeg altså det ene forbehold.

Men af de mange, mange tusinde broer, små og store – og der er efterhånden kommet ret mange store – der har været bygget indtil nu, er ingen blevet fortrudt, og jeg har minsandten aldrig hørt om, at nogen vil rive nogen af dem ned.

Er der nogen i dette Ting eller i dette land, der har foreslået, at vi skulle rive Lillebæltsbroen ned igen? Det modsatte skete – vi byggede en pendant til den i 1970, efter at vi havde fået den første indviet i 1935. På samme måde er det som bekendt gået med Storstrømmen.

Broer skaber faste forbindelser, skaber aktivitet, beskæftigelse, samkvem både kulturelt og socialt. Der er ikke mindste skygge af tvivl om det, jeg siger her, at ingen bro af nogen dansker hidtil har været ønsket uopført. Min tese er derfor den, at enhver fast forbindelse, som er teknisk mulig og økonomisk forsvarlig, bør opføres med skyldigt miljøhensyn. Det skal jeg bruge hovedparten af min taletid til.

Selvfølgelig går også CD ind for det bedst mulige miljø til lands, til vands og i luften. Jeg tillader mig at tilføje, at som formand for en af landets store turistorganisationer er jeg også helt frelst i det forhold, at både for at Danmark skal være et godt land at bo i og et godt land at gæste, skal miljøforholdene være maksimalt gode.

Da jeg for nylig sad og så ud over de to Lillebæltsbroer – jeg sad i Middelfart på Kongsbro-

gården – spurgte jeg borgmester og kommunaldirektør og en masse andre af stedets gode damer og herrer, hvordan det var gået med deres fiskebestand og med deres fuglebestand i området siden 1935 og siden 1970. De forstod først ikke mit spørgsmål, men da jeg så forklarede det nøjere, slog de en latter op og meddelte mig, at både fugle og ornitologer og fisk og fiskere havde det udmærket, og der var ingen beretninger om uddøde arter fra den egn. Det samme har jeg undersøgt ved Storstrømmen; også dér går det ganske fortrinligt.

Hr. Løvig Simonsens tilslutning til dagens dagsorden og til aftalen med Sverige om den faste forbindelse sætter jeg meget stor pris på, fordi jeg ved, hvor alvorligt han tager friluftsinteresser, miljøinteresser, hvor meget forstand han har på det. Derfor regner jeg ham og hans støtte som et godt argument for os andre at læne os op ad. Men han brugte i sin tale her i dag udtrykket »varige påvirkninger af miljøet er uundgåelige«. Når han siger det, må det jo være sandt, men så vil jeg have lov til at sige til hr. Løvig Simonsen, at disse varige påvirkninger er minimale, de er marginale, i forhold til de ændringer, naturen selv fremkalder og medfører.

Jeg har flere gange i dag hørt ordet miljøneutral. Jeg vil godt stille det spørgsmål: Er naturen miljøneutral? Jeg mener at vide, lige fra jeg lærte om det i skolen og fremefter, at naturen tit opfører sig miljøfjendtligt; naturen har tit gjort kål på sine egne frembringelser, ofte på meget dramatisk måde, ved naturkatastrofer, ved andre lejligheder i lang udvikling.

Men jeg ved også fra min beskæftigelse med kystsikringsproblemer, at de bedste forskere i ind- og udland står spørgende og tvivlende over for naturens egen bevægelse med hensyn til havmiljøet og derfor strand- og kystmiljøet. Skiftende temperaturer, skiftende strømme, skiftende vinde ændrer på en uforudsigelig måde materialevandringerne i havet. De dygtigste forskere og de mest erfarne kystsikringsfolk står gang på gang med det forhold, at de laver foranstaltninger – som vi selvfølgelig betaler – for at sikre kysten, og så viser det sig, at naturen opfører sig uventet og anderledes, end hidtidige erfaringer har peget på. De har fuldt professionelt og dygtigt søgt at gribe ind, men virkningen er ikke bare ikke blevet den ønskede, men mange gange den modsatte af den ønskede.